

بشارات (لوح ندا)

حضرت بهاء الله

نسخه اصل فارسی

بشارات (لوح ندا) - حضرت بهاء الله - مجموعه ای از الواح جمال اقدس ابهی - چاپ آلمان

صفحه ۱۰ - ۱۵

هَذَا نِدَاءُ الْأَبَّيَ الَّذِي ارْتَفَعَ مِنَ الْأُفُقِ الْأَعْلَى فِي سَجْنِ عَكَّا

﴿هُوَ الْمُبِينُ الْعَلِيمُ الْخَبِيرُ﴾

حق شاهد و مظاهر اسماء و صفاتش گواه که مقصود از ارتفاع نداء و کلمه علیا آنکه از کوثر بیان آذان امکان از قصص کاذبه مطهر شود و مستعد گردد از برای اصغای کلمه طیبه مبارکه علیا که از خزانه علم فاطر سماء و خالق اسماء ظاهر گشته طوبی للمنصفین یا اهل ارض

﴿بشارت اول﴾

که از اُمِّ الْکِتَابِ در این ظهور اعظم بجمع اهل عالم عنایت شد محو حکم جهاد است از کُتَابِ تَعَالَى الْکَرِيمِ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ الَّذِي بِهِ فُتِحَ بَابُ الْفَضْلِ عَلَى مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَيْنِ

﴿بشارت دوم﴾

اذن داده شد احزاب عالم با یکدیگر بروح و ریحان معاشرت نمایند عَاشِرُوا يَا قَوْمَ مَعَ الْأَدْيَانِ كُلِّهَا بِالرَّوْحِ وَ الرِّيحَانِ كَذَلِكَ أَشْرَقَ نِيرُ الْإِذْنِ وَالْإِرَادَةِ مِنْ أَفُقِ سَمَاءِ أَمْرِ اللَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

ORIGINAL

﴿بشارت سوم﴾

تعلیم السن مختلفه است از قبل از قلم اعلی این حکم جاری حضرات ملوک آیدهم الله و یا وزرای ارض مشورت نمایند و یک لسان از السن موجوده و یا لسان جدیدی مقرر دارند و در مدارس عالم اطفال را به آن تعلیم دهند و همچنین خط در این صورت ارض قطعه واحده مشاهده شود طُوبَى لِمَنْ سَمِعَ النَّدَاءَ وَعَمِلَ بِمَا أُمِرَ بِهِ مِنْ لَدَى اللَّهِ رَبِّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ

﴿بشارت چهارم﴾

هر یک از حضرات ملوک وقفهم الله بر حفظ این حزب مظلوم قیام فرماید و اعانت نماید باید کلّ در محبت و خدمت به او از یکدیگر سبقت گیرند این فقره فرض است بر کلّ طُوبَى لِلْعَامِلِينَ

﴿بشارت پنجم﴾

این حزب در مملکت هر دولتی ساکن شوند باید به امانت و صدق و صفا با آن دولت رفتار نمایند هَذَا مَا نُزِلَ مِنْ لَدُنْ أَمْرِ قَدِيمٍ بر اهل عالم طراً واجب و لازم است اعانت این امر اعظم که از سماء اراده مالک قدم نازل گشته شاید نار بغضاء که در صدور بعضی از احزاب مشتعل است به آب حکمت الهی و نصائح و مواعظ ربّانی ساکن شود و نور اتحاد و اتفاق آفاق را روشن و منور نماید امید آنکه از توجّهات مظاهر قدرت حق جلّ جلاله سلاح عالم باصلاح تبدیل شود و فساد و جدال از ما بین عباد مرتفع گردد

﴿بشارت ششم﴾

صلح اکبر است که شرح آن از قبل از قلم اعلی نازل نَعِيمًا لِمَنْ تَمَسَّكَ بِهِ وَعَمِلَ بِمَا أُمِرَ بِهِ مِنْ لَدَى اللَّهِ الْعَلِيمِ الْحَكِيمِ

﴿بشارت هفتم﴾

زمام البسه و ترتیب لحا و اصلاح آن در قبضه اختیار عباد گذارده شد وَلَكِنْ إِيَّاكُمْ يَا قَوْمِ أَنْ تَجْعَلُوا أَنْفُسَكُمْ مَلْعَبَ الْجَاهِلِينَ

﴿بشارت هشتم﴾

اعمال حضرات رهبه و خوریهای ملت حضرت روح علیه سلام الله و بهاؤه عند الله مذکور و لکن اليوم باید از انزوا قصد فضا نمایند و بما ینفعهم و ینتفع به العباد مشغول گردند و کلّ را اذن تزویج عنایت فرمودیم لِیُظْهَرَ مِنْهُمْ مَنْ یَذْکُرُ اللهَ رَبَّ مَا یُرَى وَ مَا لَا یُرَى وَ رَبَّ الْکُرْسِيِّ الرَّفِیعِ

﴿بشارت نهم﴾

باید عاصی در حالتی که از غیر الله خود را فارغ و آزاد مشاهده نماید طلب مغفرت و آمرزش کند نزد عباد اظهار خطایا و معاصی جائز نه چه که سبب و علت آمرزش و عفو الهی نبوده و نیست و همچنین این اقرار نزد خلق سبب حقارت و ذلت است و حقّ جلّ جلاله ذلت عباد خود را دوست ندارد إِنَّهُ هُوَ الْمُشْفِقُ الْکَرِیْمُ عاصی باید ما بین خود و خدا از بحر رحمت رحمت طلبد و از سماء کرم مغفرت مسئلت کند و عرض نماید: إِلَهِي إِلَهِي أَسْأَلُكَ بِدِمَائِ عَاشِقِيكَ الَّذِينَ اجْتَذَبَهُمْ بَيَانُكَ الْأَحْلَى بِحَيْثُ قَصَدُوا الذُّرَّةَ الْعُلْيَا مَقَرَّ الشَّهَادَةِ الْكُبْرَى وَ بِالْأَسْرَارِ الْمَكْنُونَةِ فِي عِلْمِكَ وَ بِاللَّتَالِيِ الْمَخْزُونَةِ فِي بَحْرِ عَطَائِكَ أَنْ تَغْفِرَ لِي وَ لِأَبِي وَ أُمِّي وَ إِنَّكَ أَنْتَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ الْغَفُورُ الْكَرِيمُ أَيْ رَبِّ تَرَى جَوْهَرَ الْخَطَاءِ أَقْبَلَ إِلَى بَحْرِ عَطَائِكَ وَ الضَّعِيفَ مَلَكُوتِ إِقْتِدَارِكَ وَ الْفَقِيرَ شَمْسِ غَنَائِكَ أَيْ رَبِّ لَا تُخَيِّبْهُ بِجُودِكَ وَ كَرَمِكَ وَ لَا تَمْنَعُهُ عَنْ فَيُوضَاتِ أَيَّامِكَ وَ لَا تَطْرُدْهُ عَنْ بَابِكَ الَّذِي فَتَحْتَهُ عَلَيَّ مَنْ فِي أَرْضِكَ وَ سَمَائِكَ آه آه خَطِيئَاتِي مَنَعَتْنِي عَنِ التَّقَرُّبِ إِلَى بِسَاطِ قُدْسِكَ وَ جَرِيرَاتِي أَبْعَدَتْنِي عَنِ التَّوَجُّهِ إِلَى خِبَاءِ مَجْدِكَ قَدْ عَمَلْتُ مَا نَهَيْتَنِي عَنْهُ وَ تَرَكْتُ مَا أَمَرْتَنِي بِهِ أَسْأَلُكَ بِسُلْطَانِ الْأَسْمَاءِ أَنْ تَكْتُبَ لِي مِنْ قَلَمِ الْفَضْلِ وَ الْعَطَاءِ مَا يَقْرُبُنِي إِلَيْكَ وَ يَطْهِّرُنِي عَنْ جَرِيرَاتِي الَّتِي حَالَتْ بَيْنِي وَ بَيْنَ عَفْوِكَ وَ غُفْرَانِكَ إِنَّكَ أَنْتَ الْمُقْتَدِرُ الْفَيَّاضُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ الْعَزِيزُ الْفَضَّالُ

﴿بشارت دهم﴾

حکم محو کتب را از زیر و الواح بر داشتیم فَضْلاً مِنْ لَدَى اللَّهِ مُبْعَثِ هَذَا النَّبَا الْعَظِيمِ

﴿بشارت یازدهم﴾

تحصیل علوم و فنون از هر قبیل جائز و لکن علمی که نافع است و سبب و علت ترقی عباد است کَذَلِكَ قُضِيَ الْأَمْرُ مِنْ لَدُنْ أَمِيرٍ حَكِيمٍ

﴿بشارت دوازدهم﴾

قَدْ وَجَبَ عَلَى كُلِّ وَاحِدٍ مِنْكُمْ الْإِشْتَغَالُ بِأَمْرِ مِنَ الْأُمُورِ مِنَ الصَّنَائِعِ وَالْإِقْتِرَافِ وَأَمْثَالِهَا وَجَعَلْنَا اشْتِغَالَكُمْ بِهَا نَفْسَ الْعِبَادَةِ لِلَّهِ الْحَقِّ تَفَكَّرُوا يَا قَوْمَ فِي رَحْمَةِ اللَّهِ وَالْطَّافَةِ ثُمَّ اشْكُرُوهُ فِي الْعِشِيِّ وَالْإِشْرَاقِ لَا تُضَيِّعُوا أَوْقَاتَكُمْ بِالْبَطَالَةِ وَالْكَسَالَةِ وَاشْتَغَلُوا بِمَا تَنْتَفِعُ بِهِ أَنْفُسُكُمْ وَأَنْفُسُ غَيْرِكُمْ كَذَلِكَ قُضِيَ الْأَمْرُ فِي هَذَا اللَّوْحِ الَّذِي لَاحَتْ مِنْ أَفْقِهِ شَمْسُ الْحِكْمَةِ وَالْبَيَانِ أَبْغَضُ النَّاسِ عِنْدَ اللَّهِ مَنْ يَقْعُدُ وَيَطْلُبُ تَمَسُّكُوا بِحَبْلِ الْأَسْبَابِ مُتَوَكِّلِينَ عَلَى اللَّهِ مُسَبِّبِ الْأَسْبَابِ هَرِ نَفْسِي بِصُنْعِي وَيَا بَكْسِي مَشْغُولُ شُود و عمل نمايد آن عمل نفس عبادت عند الله محسوب إن هذا إلا من فضله العظيم العميم

﴿بشارت سیزدهم﴾

امور ملت معلق است برجال بیت عدل الهی ایشانند اُمْنَاءُ اللَّهِ بَيْنَ عِبَادِهِ وَمَطَالِعُ الْأَمْرِ فِي بِلَادِهِ

یا حزب الله مربی عالم عدل است چه که دارای دو رکن است مجازات و مکافات و این دو رکن دو چشمه اند از برای حیات اهل عالم چونکه هر روز را امری و هر حین را حکمی مقتضی لذا امور بوزرای بیت عدل راجع تا آنچه را مصلحت وقت دانند معمول دارند نفوسی که لوجه الله بر خدمت امر قیام نمایند ایشان ملهمند بالهامات غیبی الهی بر کل اطاعت لازم امور سیاسیّه کل راجع است به بیت العدل و عبادات بِمَا أَنْزَلَهُ اللَّهُ فِي الْكِتَابِ

یا اهل بها شما مشارق محبت و مطالع عنایت الهی بوده و هستید لسان را بسب و لعن احدی میالائید و چشم را از آنچه لایق نیست حفظ نمائید آنچه را دارائید بنمائید اگر مقبول افتاد مقصود حاصل و الا تعرض باطل ذروه بنفسيه مقبلین إلى الله المهيمن القيوم سبب حزن مشوید تا چه رسد بفساد و نزاع امید هست در ظل سدره عنایت الهی تربیت شوید و بما اراده الله عامل گردید همه اوراق یک شجرید و قطره های یک بحر

﴿بشارت چهاردهم﴾

شدّ رحال مخصوص زیارت اهل قبور لازم نه مخارج آنرا اگر صاحبان قدرت و وسعت به بیت عدل برسانند عند الله مقبول و محبوب نعیماً للعالمین

﴿بشارت پانزدهم﴾

اگر چه جمهوریت نفعش بعموم اهل عالم راجع و لکن شوکت سلطنت آیتی است از آیات الهی دوست نداریم مدن عالم از آن محروم ماند اگر مدبرین این دو را جمع نمایند اجرشان عند الله عظیم

است چون در مذاهب قبل نظر بمقتضیات وقت حکم جهاد و محو کتب و نهی از معاشرت و مصاحبت با ملل و همچنین نهی از قرائت بعضی از کتب محقق و ثابت لذا در این ظهور اعظم و نبأ عظیم مواهب و الطاف الهی احاطه نمود و امر مبرم از افق اراده مالک قدم بر آنچه ذکر شد نازل نَحْمَدُ اللَّهَ تَبَارَكَ وَ تَعَالَى عَلَى مَا أَنْزَلَهُ فِي هَذَا الْيَوْمِ الْمُبَارَكِ الْعَزِيزِ الْبَدِيعِ

اگر جمیع عالم هر یک دارای صد هزار لسان شود الی یوم لا آخر له بشکر و حمد ناطق گردد هر آینه بعنایت از عنایات مذکوره در این ورقه معادله ننماید بِذَلِكَ كُلُّ عَارِفٍ بَصِيرٍ وَ كُلُّ عَالِمٍ خَبِيرٍ از حقّ جلّ جلاله سائل و آمل که حضرات ملوک و سلاطین را که مظاهر قدرت و مطالع عزّتند تأیید فرماید بر اجراء اوامر و احکامش اِنَّهُ هُوَ الْمُقْتَدِرُ الْقَدِيرُ وَ بِالْإِجَابَةِ جَدِيرٌ